

Драган Јовановић Данилов

НОВА ПАНТОМИМА

Дискретно осветљење доприноси да ови склопови речи наизглед имају изразито позоришно обележје. Ова представа вреди само вечерас и зато мора да се заборави и спали. Немам никакво поштовање за оно што је већ написано, немој ни ти метанисати над мојим речима јер то спутава и окамењује. Дуго си грцао у непокретности и учмалости, зато не дозволи да те написана поезија вара, већ се спремај за рат, кугу, глад и епидемију! Нека твој покрет у речима буде одлучан и силовит као ударац у каквој источњачкој борилачкој вештини који се више никад не може поновити. Свака изговорена реч је мртва, оно што је јуче било облик данас је већ на издисају, треба пожурити да се прочитају ове речи јер већ се распадају. Ако добијеш оно што желиш, ништа ниси добио. Зато попут коцкара треба промешати карте како би се започела нова партија. Песме које данас пишеш нико неће одржавати као ватре. Пажљиво ме саслушај и покушај да чујеш оно што нисам рекао.

ПЕСМЕ СУ МОЈА ПЛУЋА

Учитељи, попут ружа, расту из балканског хумуса.
Песник који ми је учитељ има пуно право
да ме убије, а да му се не стегне срце.
Моја вера узела је од учитеља сву снагу водопада.
Све што су учитељи написали ја сам појео на хлебу.
И с вином попио. Али, сада, учитељи моји, кунем се,
ја више не једем ваше месо.
Свим својим речима сам се сакрио као велом.
Ја сам овде ради сласти и варварства.
Варварство је оно што остане у тунелу
кад се из њега ископа сва земља.
Песме су моја плућа и моја несаница.
Свака несаница је историјска. Дајем паре, не дам
несаницу, јер увек кад ме додирне она ми донесе
пролеће. Душа тражи своју душу и њено тело.
Сваку велику песму напише додир који је немогућ.
Не Бог. Други путују а Бог издаје карте и остаје.
Боже, ти си скуп свих жена с којима сам спавао.
Зато си тако леп и неверан.

БАКЉА ЗА ВАВИЛОНСКУ КЋЕР

Много је стара ова јесен и њен је језик
црн као угаљ и тешке су јој дојке.
Мру људи по пустим градовима, ветрови
турпијају оне без прибежишта и нема стазе
ка помиловању за нас што се неиспричаним
причама још увек радујемо.

Ако пожелиш да те љубавна срећа походи
знај да није твоје тело поклоњено времену,
него је време даровано телу твоме.
Кад се свучеш и чекаш ме у постељи, онда ти више
немаш душу него тело за игру на реци понорници.

Тела се тресу, а не душа, та непотребна огромност.
Душа је спокојна у Богу, или ван света,
али не и у другој души где само немир обитава,
као у срцу, крвавој песници испалој из облака.

Па како ћемо се од немира избавити ако тела
уздрхтала једно другом не предамо у овој
сеоби у невреме, ми што превише костију вучемо
за леђима и што над собом једино немамо власт?

Можда треба да покушамо да се смањимо до
трагова несталих гласника, до зрна, до семена.
До мучних казивања песника ситних као никада,
мајушних као тачке у Књизи над којом неће бити
одржано опело.

Још се једном може љубити! Нека крену рибе
као руке које уљуљују у сан и нека нас подивљале
реке мртве носе кроз пустолине, као на почетку времена.
Пените се таласи, утешите нас дозване од касног светла,
од неугашених вулкана, од сна, јер да смо били будни
не бисмо се ни сусрели међу живима.

У води која се таласа и ми се са алгама лелујамо.
Наша ће тела написати много речи и све ће бити тачне.
Тачно је твоје тело – нежна трска утопљена у воду:
једино тела наша виде спасење и милост Богова,
а залазеће сунце на крилима носи наше душе мртвима.

ВЕВЕРИЦЕ ИЗ КАЛЕМЕГДАНСКОГ ПАРКА

Веверице из калемегданског парка,
ти што живиш без неспокоја душе,
ако ниси моја девојка, ко си?
Буди срећна што си тако мала и вижљаста
и што с неумреженом пажњом сакупљаш
лешнике и орахе у лишћу и намећеш ми
свој некорумпирани наратив, јер да си већа
твоја би амбиција могла довести
и до трећег светског рата.

Овако, теби треба тако мало простора
за ексцентричност; неухватљива као да си
потомак велике путнице која је давно прошла
овуда – ти живиш сада, а да ништа не подразумеваш.
Не упадајући у апорију категоричког императива,

ти не твитујеш, не шаљеш имејлове, за тебе
прошлост није загушујући терет.

Чак и кад не оскудеваш у досади,
попустљивост није твој фах.
Своја на свом, као неповезана реченица
удаљаваш се од мене својим кривудавим
путем без пута, повлачећи поверење
које си ми за тренутак дала.

Поштено говорећи, и ниси ми ти нека
филмска дива с гомилом удварача.
Рекло би се, ти си веверица као и свака друга,
али, треба имати петљу па бити као ти –
тако окретна реплика неприкључена на шум
светске кошнице. Јер шта је моја одобрена
слобода роба наспрам твоје слободе која
прихвата свет онакав какав није.

Моја дезилузија сада је потпуна –
никада се ти невестинским велом нећеш
скрасити уз мене и пустити ме у своју шуму.
Макар на трен, окрени се, ти малена звездо,
да моје очи напуниш ведрином; изађи из своје
крошње, тог сигурног уточишта ветра.
Индуси обожавају своје краве, Египћани мачке,
Словенци липицанере, а ја сам одабрао тебе!
Ти деликатна транс-веверице из калемегданског
парка што, верна једино својој невери, из трена
у трен претичеш своје намере остављајући ме
у мојој даљини, ако ниси моја девојка ко си?

Мислити о томе први је корак ка спасењу.

СИЕСТА

Ниједан увид није језично економичан,
увид долази као последица сна.
Овде, наводно, почиње Балкан.
Улица је упила сву врелину дана, године,
века. Видим радничко насеље са четвртастим,

офуцаним зградама, удерицама и шупама, скоро нараслим до кућа, уз споре, прашњаве путеве, на чијим раскрсницама дечаци перу шофершајбне кршева од аута. Овде дан траје неугодно дуго. Поред пута који може одвести било куда, дечаци пикају фудбал. И у овом сокаку можеш да сретнеш будућег Марадону. Из камиона-критије чији мотор упоран као ураган „Катрина” испушта у ваздух облаке смога, истоварају робу. Камионције причају као два изанђала тенор-саксофона. Тишина која потом настане можда је само продужетак разговора. Коштуњави пас као суманут лаје на камионцију који, онако спечен изгледа као да је у свом бездушном камиону провео читав живот. Воња из топлих подрума и околних контејнера. Зује бумбари, летећи четници, одвратни као и ја у овом тренутку. Изношен веш суши се на жици као лајт-мотив беде. Тешка говеђа цигерица подрхтава на ваги у оближњој месари. Овде само што којоти не завијају, тужније нешто нисте видели. Срце може препући ако на сваки приказ обраћаш пажњу. Под пакосним сунцем неухрањени врапци кљуцају у као шафран жутој прашини. Какав ли је врапчији хоризонт очекивања? И шта врапчићи могу знати о прљавом лицу неолибералне економије? Лично, врапце, волим зато што их се не тичу филозофске спекулације о улози центрифугалне и центрипеталне силе у Кант-Лапласовој теорији. Да сам ја неко, ја бих све врапце уписао у матичну књигу рођених и сместио их у авион, у бизнис-класу. Неко дете много плаче у паркираном вартбургу. Гледам то дете како некако необично светли. И доиста, има лице прелепог Исуса. Помислим, ако којим случајем помери крила, порушиће све оне радничке зграде околу.

РАСПОН КРИЛА

Окрећем се небу и говорим с птицама.
То је слепа реченица с којом се није играти.
Птице, то су крилате жене које лете
по просторима глади како би све преокренуле.
Те небеске кртице са својим особеним виђењем
преблизу су и предалеко: обавијене су
крзном и страшно их много има над мостовима.
Мостови су лепи једино због провалија које
надсвођују и због птица над њима.
Мало се зна о пријатељству између мушкарца
и птица које и не знају да су птице.
Бог птице узгаја да би летеле изнад снежних
врхова и писале ми. Човек се може разболети
очекујући њихова писма.

НЕМА БЕСЕДА

Белину ове пустоши још није
исписало лупање мог срца.

Овде је затвор без решетки,
из даљине ме додирују неочекиване
руке.

Оно што сам видео више не постоји
у ономе што сам написао.

Прећуткивање је облик говора,
а скрханост почетак свега –
она увек изводи тачне закључке
из погрешних премиса.

Говорим кроз биље – као нерв,
њише се сваки појединачни лист,
али крошња остаје непомична
како би ме претворила у своју
нему беседу.